

Epistola către Efeseni (5)

Capitolul 5

Matta Behnam

© SoundWotds, Online începând de la: 28.10.2019, Actualizat: 28.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 5

A. REGULILE VIETII CREȘTINE (capitolul 5.1-21)

Urmași ai lui Dumnezeu

Versetul 1

Efeseni 5.1: Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, ...

Acest verset stă în legătură directă cu ultimele cuvinte ale capitolului anterior; el se adresează exclusiv credincioșilor adevărați; căci pentru cineva, care nu are încă natura nouă, este total imposibil să fie un urmaș al lui Dumnezeu, sau să meargă pe urmele lui Hristos. Umblarea pe urmele Domnului Isus nu este un mijloc prin care noi obținem răscumpărarea sau nașterea din nou, ci este rezultatul răscumpărării noastre și roada ei, a faptului că noi am primit viața veșnică. Orice încercare a omului, să imite pe Dumnezeu sau să urmeze pe Dumnezeu, înainte ca el prin nașterea din nou să fi devenit părtași naturii divine, este cea mai mare nebunie și totodată este aroganță. Noi însă „ca niște copii preaiubiți” suntem prin harul și ajutorul lui Dumnezeu capabili să fim imitatori ai lui Dumnezeu. Cei necredincioși sunt „fii ai diavolului” și nu au altă dorință decât să facă „poftele tatălui lor” (Ioan 8.44). Este absolut normal, că copiii imită pe părinții lor și vor să facă tot ce fac părinții.

Același lucru este valabil și pentru noi credincioșii. Dumnezeu ne-a salvat prin harul Său și ne-a dat viața veșnică – aceasta este natura Sa proprie. El așteaptă deci ca noi să fim imitatorii Lui. El este exemplul și modelul nostru în toate; în gânduri, în cuvânt, în faptă. Modelul și etalonul umblării credinciosului aici pe pământ constă deci nu din porunci și interdicții, ci din revelarea lui Dumnezeu Însuși și a caracterului Său în Fiul Său preaiubit, în Domnul nostru Isus Hristos. „Ca niște copii ai ascultării, nu vă potriviți poftelor pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce va chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1.14.15)! „Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El” (1 Ioan 2.6).

S-ar putea să ni se pară ciudat, că noi suntem solicitați să fim imitatori ai lui Dumnezeu, pe care niciodată nu L-am văzut. Dar cuvintele Domnului Isus ne dau răspunsul la această problemă: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). El spune despre Sine Însuși și: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; și cum spui tu: „Arată-ni-L pe Tatăl?” „ (Ioan 14.9). „Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2.9).

Umblarea în dragoste

Versetul 2

Efeseni 5.2: ... și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine

Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.

Duhul Sfânt vorbește în această scrisoare în mod deosebit despre umblarea credinciosului. El ne arată poziția noastră cerească și binecuvântările noastre spirituale, cu care am fost binecuvântați în Hristos. El vorbește despre faptul, că noi am fost așezați în El în locurile cerești; dar pe de altă parte El vorbește mult și despre umblare, care ar trebui să fie în concordanță cu privilegiile noastre binecuvântate. În acest capitol El amintește umblarea noastră sub trei aspecte: umblare în dragoste (Efeseni 5.2), umblare în lumină (Efeseni 5.8) și umblare cu grijă (Efeseni 5.15).

„Umblați în dragoste”. Aceia, cărora apostolul le vorbește aici, au fost odinioară păcătoși sărmani, morți în păcate și greșeli; dar prin harul lui Dumnezeu au fost aduși să cunoască dragostea lui Hristos, pe care El a revelat-o așa de deplin prin moartea Sa suplinitoare pe cruce. Prin credința în El ei au trecut de la moarte la viață, și dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile lor prin Duhul Sfânt, care le-a fost dat. De aceea Dumnezeu așteaptă acum, ca ei să umble în dragoste. Nu este suficient că noi cunoaștem dragostea, ci noi ar trebui să umblăm practic în ea. „Copiilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr” (1 Ioan 3.18).

Etalonul dragostei, corespunzător căruia noi trebuie să umblăm, este Hristos Însuși. „După cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.” Cât de adevărat, ce etalon mare, care ar trebui să caracterizeze umblarea noastră de creștini! Dragostea lui Hristos pentru noi a fost așa de puternică, că nici chiar moartea nu a putut s-o stingă sau s-o întrerupă. „El ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.” Este această dragoste care se jertfește pe sine, pe care noi suntem chemați s-o imităm. Dragostea își găsește satisfacția în a sluji aceluia pe care îl iubește. Tot așa și creștinul, care vrea să urmeze pe Hristos în dragostea Sa, va găsi bucurie și desfătare în slujirea altora.

Jertfa lui Hristos

Duhul Sfânt ne prezintă aici jertfa lui Hristos privită din mai multe părți. „Și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi”, „care a purtat El Însuși păcatele noastre pe trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24). Prințul vieții a murit, pentru ca noi, care eram morți, să trăim. Preamărit să-l fie Numele vrednic de adorare!

Dar mai este și o altă parte prețioasă a morții ca jertfă a lui Hristos pentru noi. El S-a dat pe Sine Însuși „ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă”. El a fost singurul Om, care atât în viața Sa cât și în moartea Sa pe cruce a fost desăvârșit de ascultător față de Dumnezeu și L-a glorificat pe Dumnezeu. „Dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac. Ridicați-vă, să plecăm de aici!” (Ioan 14.31). Unde s-au dus ei? La cruce, unde El a făcut și a terminat lucrarea, pe care Tatăl l-a dat-o s-o facă. (Ioan 17.4).

Da, El a fost „jertfa de ardere de tot”, „de un miros plăcut Domnului”, care S-a ridicat spre Dumnezeu și a satisfăcut inima Sa. Toate desăvârșirile Lui, care s-au revelat în dăruirea Sa Dumnezeului Său, ne sunt acum socotite nouă. Așa ne vede Dumnezeu pentru veșnicie, ca

fiind în El, ca fiind făcuți plăcuți în Preaiubitul. Da, El ne iubește cu aceeași dragoste, cu care El iubește pe Fiul. Ce ne mai rămâne, având în vedere această înălțime uimitoare, la care ne-a ridicat dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, și a Domnului Isus Hristos, ca și Cap al nostru, decât să ne plecăm înaintea Lui în admirație și adorare?

Ce se cuvine sfinților

Versetul 3

Efeseni 5.3: Iar curvie și orice necurăție sau lăcomie nici să nu fie numite între voi, cum se cuvine unor sfinți, ...”

Apostolul schimbă aici deodată subiectul studiului. El nu mai vorbește despre obligațiile credinciosului, de a fi imitator al lui Dumnezeu, ca un copil preaiubit, și să umble în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit, ci el ne atenționează cu privire la orice necurăție și păcat, care sunt amintite aici. În realitate sfinții din Efes, înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, au aparținut păgânilor slujitori la idoli. Ei au practicat tot felul de necurății și păcate, și aveau nevoie să fie atenționați, să nu se reîntoarcă la această umblare rea. Dar nu numai ei aveau nevoie să fie atenționați, ci și credincioșii zilelor noastre au nevoie de atenționare; căci inima omenească a rămas aceeași și nici nu s-a schimbat și nici nu s-a îmbunătățit, cu toate descoperirile și metodele de educare moderne.

În timpul apostolului Pavel între națiuni s-a practicat orice formă de rău. Și astăzi răul progresează permanent, din cauza influențelor moderne, care nu existau în timpul acela; să ne gândim numai la cinema, sălile de dans, magazinele pornografice, și multe altele. Vai, cât de mult avem noi nevoie să veghem și să stăruim în rugăciune, pentru ca să fim păziți de Domnul de aceste păcate, pentru ca curvia și necurăția și lăcomia să nu fie numite între noi.

Să nu uităm, că noi avem în noi aceeași natură decăzută și păcătoasă, ca toate ființele omenești, fără să se țină seama de prestigiul persoanei. Dar ce ne diferențiază pe noi de necredincioși, este, că noi am primit o natură divină, și că noi posedăm pe Duhul Sfânt, care ne dă putere să ne ridicăm deasupra înclinațiilor rele ale inimii noastre și să omorâm lucrările cărnii. Noi ar trebui nu numai să nu practicăm aceste păcate, ci ele nu trebuie nici măcar numite, sau să ne gândim la ele, așa cum se cuvine sfinților. „Pentru că este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns” (vezi Efeseni 5.12).

Folosirea greșită a limbii

Versetul 4

Efeseni 5.4: ... și nici lucruri rușinoase, nici vorbire nechibzuită, nici glumă proastă, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumire.

Apostolul pune aceste păcate alături de păcatul necurăției, care a fost amintit în versetul anterior. „Lucrările rușinoase” este tot ce atrage inimile și gândurile noastre spre lucruri rele, fie în faptele noastre sau în discuțiile noastre; căci în acest verset este vorba în principal de

limbă.

Prin „glume proaste” se înțelege vorbirea proastă și fără pricepere. Folosirea limbii pentru o vorbire rea nu se cuvine unui credincios adevărat.

În ceea ce privește „glumele proaste” practicate și de mulți credincioși, Duhul lui Dumnezeu plasează păcatul acesta în rândul păcatelor necurăției. Unii gândesc că sunt înțelepți și demni de admirat, dacă distrează pe alții, folosind deseori expresii care nu se cuvin unui credincios. Uneori se folosesc cuvinte cu înțeles dublu și aluzii indirecte care dăunează ascultătorilor și îi rănesc, sau lezează demnitatea și onoarea celor care nu sunt de față, și se uită ce spune înțeleptul Solomon: „Cine vorbește cu ușurătate este asemenea străpungerilor unei săbii, dar limba înțeleptului este sănătate” (Proverbe 12.18).

Aceasta nu înseamnă că credinciosul trebuie să aibă fața posomorâtă și gravă. Nu, Dumnezeu dorește să vadă pe adevăratul credincios totdeauna fericit și bucuros, așa cum se spune în Proverbe 17.22: „O inimă veselă dă sănătate”. Biblia nu interzice nicidecum râsul. Așa cum a spus cineva: „Mă tem de acei oameni care au devenit așa de ‚sfinți’, că interzic râsul.” În timp ce râsul este una din caracteristicile prin care omul de deosebește de celelalte creaturi.

Prin „glumele proaste” viața spirituală este scobită. Domnul să ne păzească de glume proaste și de vorbe nechibzuite! Fie ca buzele noastre să fie mai degrabă închinat Domnului și să reverse laudă și mulțumire și adorare față de Numele Său.

Semnele caracteristice ale unui credincios

Versetul 5

Efeseni 5.5: Pentru că știți și cunoașteți aceasta, că nici un curvar, sau necurat, sau lacom, care este un idolatru, nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.

Apostolul aduce aminte credincioșilor de faptul, că ceea ce el le scrie acum nu este nicidecum ceva nou, ci este un fapt cunoscut de ei toți, și că nimeni care umblă în aceste păcate nu poate fi un adevărat fiu al lui Dumnezeu. O astfel de persoană nu are nici o parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Harul nespus de bogat al lui Dumnezeu oferă păcătosului cel mai rău și mai stricat salvarea din condamnarea veșnică și eliberarea de puterea păcatului. Dar dacă cineva respinge oferta lui Dumnezeu pentru salvare și preferă să stăruie în acele necurății și păcate, el nu are nici o parte la moștenirea veșnică.

Dragostea nemărginită a lui Dumnezeu a găsit în crucea lui Hristos un mijloc de rezolvare a problemei păcatului, căci sfințenia Sa cu nici un chip nu poate trata cu ușurătate păcatul. Este imposibil ca Dumnezeu și păcatul să poată merge împreună. De aceea apostolul atenționează din nou pe credincioși să nu cadă din nou în astfel de păcate. El spune că un om lacom este un idolatru, care își revendică dreptul a toate. Un om lacom în realitate adoră un idol, și acest idol este el însuși. De aceea apostolul pune pe omul lacom pe aceeași treaptă cu cel necurat, care aleargă numai după plăcerile lui necurate.

Versetele 6,7

Efeseni 5.6,7: Nimeni să nu vă amăgească prin cuvinte goale, căci din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Deci nu fiți împreună-părtași cu ei.

Apostolul atenționează pe credincios să nu fie amăgit de idei străine și păreri ale oamenilor păcătoși, care pot vorbi mult despre harul lui Dumnezeu, în realitate transformă harul lui Dumnezeu în destrăbălare. El îi asigură că mânia lui Dumnezeu va veni cu siguranță peste fiii neascultării și peste fiecare care trăiește în păcat. Noi trebuie să ne rugăm pentru astfel de oameni, ca Domnul să Se îndure de ei și să-i salveze, dar în niciun fel noi nu trebuie să avem părtășie cu ei.

Umblarea în lumină

Versetul 8

Efeseni 5.8: Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul; umblați ca niște copii ai luminii ...

Capitolul 5 a început cu îndemnul de a umbla în dragoste, „după cum și Hristos ne-a iubit”. Aici dimpotrivă, Duhul Sfânt ne îndeamnă să umblăm „ca niște copii ai luminii”, referindu-se la diferența uriașă între starea noastră de odinioară și starea noastră de acum ca credincioși. - „Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul”. În capitolul 2 apostolul a comparat moartea și viața, aici însă găsim întunericul pus în opoziție cu lumina. Noi am devenit în realitate lumină în Domnul, de aceea nu avem nimic a face cu fiii neascultării. „Să nu aveți părtășie cu ei.”

Există realmente două imperii mari, și fiecare om din lumea aceasta aparține unuia sau altuia: imperiul lui Satan (imperiul întunericului) și imperiul Domnului Isus (imperiul luminii). Omul care nu s-a întors la Dumnezeu este ca și sclav al lui Satan supus puterii întunericului. El iubește întunericul mai mult decât lumina, deoarece faptele lui sunt rele (Ioan 3.19). El nu este numai în întuneric, ci el însuși este „întuneric”, și tot ce face și ce gândește este întuneric, deoarece el nu cunoaște altceva.

Și creștinul adevărat a fost odinioară întuneric, dar începând din momentul când l-a luat pe Domnul Isus, Lumina lumii, ca Mântuitor personal al său, Dumnezeu, Tatăl, l-a eliberat, de sub puterea întunericului și l-a strămutat în împărăția Fiului dragostei sale (Coloseni 1.13). „Pentru că Dumnezeu care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric”, El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4.6). Credinciosul este nu numai în lumină, ci el este realmente „lumină în Domnul”. „Umblați ca niște copii ai luminii”. Cum am mai putea umbla în lucruri de care astăzi noi ne rușinăm?

Când Domnul Isus a fost în lumea aceasta, El a spus despre Sine Însuși: „Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8.12). El a dat deci acelor care Îi aparțin, marea onoare și privilegiul prețios să ocupe aceeași poziție minunată pe care El Însuși a practicat-o. El a spus ucenicilor Săi: „Voi

sunteți lumina lumii ... Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5.14,16). Pentru ca noi să putem lumina ca lumini este necesar să fim permanent umpluți de Duhul Sfânt și în felul acesta să trezim atenția oamenilor, nu pentru ca să ne punem pe prim plan, ci pentru ca Hristos să poată fi văzut în viața noastră și Dumnezeu și Tatăl nostru să fie glorificat.

Domnul Isus a vorbit despre Ioan Botezătorul ca despre „lumina care arde și luminează” (Ioan 5.35). Era intenția lui Ioan să lumineze drumul altora spre Hristos – nu drumul spre sine însuși. Este și dorința noastră să luminăm ca lumini în lumea aceasta? Aceasta necesită autodisciplinare și atitudinea de a fi nimic, pentru ca Hristos să fie totul. Numai așa putem fi „copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume” (Filipeni 2.15). Propovăduitorul spune: „Cărarea celor dreți este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbe 4.18).

Rodul luminii

Versetul 9

Efeseni 5.9: ... pentru că rodul luminii constă în orice bunătate și dreptate și adevăr, ...

Apostolul ne prezintă aici trei lucruri: bunătate, dreptate și adevăr. Aceste virtuți stau în opoziție cu lucrările întunericului. Fără îndoială, este puterea Duhului Sfânt, care lucrează în noi, cea care dă naștere la acest rod a luminii. Apostolul pune aici rodul luminii față în față cu lucrările întunericului; în timp ce în Galateni 5.22,23 nu este vorba de rodul luminii. Ci de „rodul Duhului Sfânt”, Galateni 5 se ocupă cu contrastul dintre Duh și carne.

Rodul luminii constă în orice bunătate și dreptate și adevăr. Dumnezeu dorește ca aceste virtuți morale, frumoase, care sunt în El Însuși, să se facă vizibile și în viața noastră. Aceste principii divine sunt în concordanță cu viața nouă, pe care El ne-a dat-o în Hristos și prin Hristos. Natura nouă, care ne-a dăruit-o Dumnezeu, dorește orice bunătate, dreptate și adevăr. Cât de cu totul altfel ar arăta printre noi, dacă noi am fi mai mult imitatori ai lui Dumnezeu în bunătatea Sa față de alții, prin aceea că noi arătăm bunătate și îndurare tuturor oamenilor, fie că ei ne iubesc sau nu. Acest har ar trebui deci să caracterizeze pe toți copiii luminii. Ce prețios este când noi revelăm rodul luminii în faptele dreptății.

Cuvintele noastre, gândurile și faptele noastre ar trebui să fie în concordanță cu dreptatea. Aceasta este ce ne deosebește pe noi ca și copii ai luminii de copiii întunericului, care sunt stăpâniți de egoism. Arătăm noi în legăturile noastre cu toți ceilalți bunătate și dreptate, și este viața noastră personală caracterizată în toate detaliile ei prin veridicitate? Domnul iubește „ca adevărul să fie în inimă” (Psalmul 51.6) și de aceea în viața noastră creștină ca și copii ai luminii nu trebuie să fie nici un loc pentru fățarnicie și nesinceritate.

Versetul 10

Efeseni 5.10: ... cercetați ce este plăcut înaintea Domnului; ...

Cuvântul „cercetați” înseamnă aici a examina sau a investiga, ca să aflăm ce este plăcut Domnului. Da, să cercetăm în toate lucrurile cunoașterea voii Sale! Un creștin adevărat nu se va lăsa călăuzit de motive egoiste. El nu trebuie să aibă o vorbire de felul „presupun, sau gândesc, sau cred că aceasta este cel mai bine să se facă” sau „nu văd nimic greșit în aceasta sau în aceea”. Dacă cineva vrea să urmeze pe Hristos și vrea să fie călăuzit de Duhul Său Sfânt, care locuiește în noi, el va spune mai degrabă: „Îi va place lui Hristos, dacă fac aceasta, sau va fi glorificat Domnul și Mântuitorul meu preamărit, dacă merg în locul acesta sau acela?” Numai cu o astfel de gândire și numai pe această cale vom afla ce Îi este plăcut Domnului.

Despărțirea între lumină și întuneric

Versetul 11

Efeseni 5.11: ... și nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobați-le, ...

Pentru un creștin adevărat este imposibil să aibă părtășie cu copiii neascultării, care trăiesc în întuneric, fără să se întineze de lucrările lor rele și necurate. Din acest motiv găsim în scrisorile apostolului Pavel așa de multe atenționări cu privire la amestec sau părtășie cu necredincioșii. „V-am scris în epistolă să nu vă însoțiți cu curvarii” (1 Corinteni 5.9). „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? ... sau ce parte are un credincios cu un necredincios?” (2 Corinteni 6.14,15).

Un credincios adevărat se păzește deci să nu aibă părtășie cu necredincioșii. Noi nu ar trebui să fim sub același jug cu necredincioșii în nici o legătură a vieții noastre. Aceasta este valabil atât în legăturile de căsnicie, cât și în legăturile lumești, culturale și religioase. „Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric. Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul” (1 Ioan 1.5,6).

Noi nu trebuie să avem nici o comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci să le dezaprobăm printr-o viață de dăruire totală și printr-o vorbire sănătoasă, necondamnabilă. Ne găsim în totală opoziție cu Dumnezeu, dacă prezentăm răul într-o lumină favorabilă, dacă căutăm să scuzăm păcatele noastre. Când Hristos a mers pe pământ, viața Sa fără păcat și sfântă era o condamnare permanentă a acțiunilor și gândurilor oamenilor păcătoși. Noi ar trebui să-L urmăm și în această privință și să umblăm în lumină și în felul acesta să dezaprobăm lucrările neroditoare ale întunericului.

Versetul 12

Efeseni 5.12: ... pentru că este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns.

Creștinul înțelept, a cărui inimă și minte sunt umplute de Hristos și curăția Sa, se va preocupa

numai cu lucruri nobile și curate. El nu se va deda la vulgaritate și necurăția oamenilor răi, el nu va lăsa gândurile lui nici măcar pentru o clipă să zăbovească la lucrurile rușinoase, ascunse, ale copiilor neascultării, care locuiesc în întuneric.

Lumina descopere totul

Versetul 13

Efeseni 5.13: Dar toate, fiind date pe față, sunt arătate de lumină, pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina.

Este bine să ținem seama, că versetul anterior „să nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobați-le” nu înseamnă că noi trebuie să umblăm încoace și încolo și să depistăm păcatele altora și să le facem cunoscut public. Dacă viața noastră practică este curată, sfântă și dedicată lui Hristos, prin aceea că Îl imităm în toate, atunci lumina va revela totul din jurul nostru. Nu există nimic care să demaște păcatul ca atare și să dea pe față răul așa cum face lumina lui Dumnezeu, „pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate; dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrate în Dumnezeu” (Ioan 3.20,21).

Lumina descopere adevăratul caracter al tuturor lucrurilor. Când Domnul Isus a fost aici pe pământ, El a dat pe față fățarnicia fariseilor. Înainte răul acestor oameni nu a fost cunoscut în caracterul său nici de ucenici și nici de ceilalți oameni. Dar când Hristos a făcut să cadă lumina adevărului Său pe conștiința lor, ei au fost arătați în adevăratul lor caracter. Fără lumină nu putem cunoaște lucrurile cum sunt ele în realitate. Dumnezeu ne-a făcut în harul Său „lumini în Domnul”, „ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume” (Filipeni 2.15). În felul acesta putem fi o binecuvântare pentru oamenii care trăiesc în jurul nostru în întuneric și în umbra morții, prin aceea că le aducem lumina.

Trezirea

Versetul 14

Efeseni 5.14: De aceea zice: „Trecește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos te va lumina!”

Duhul Sfânt se adresează cu aceste cuvinte nu la necredincioși, ci la credincioși adevărați, care au trecut din moarte la viață. Ei nu mai sunt morți spiritual, ci trăiesc în Hristos și cu Hristos. Dar, vai!, ei nu se bucură totdeauna de viața nouă cu toate bucuriile și privilegiile ei! Ei sunt mântuiți prin har, dar ei au pierdut bucuria mântuirii. Ei s-au dedat somnului și prin aceasta slăbiciunii. Ei au pierdut puterea spirituală, au părăsit dragostea lor dintâi. Ei dorm în mormintele morților spiritual, și privit din afară nu este nici o deosebire între ei și aceia care sunt morți în păcate și fărădelegi. Ah, nu este acesta un tablou adevărat al multor copii ai lui Dumnezeu? Nu-i mai poți deosebi de copiii lumii acesteia. Apostolul atenționează și îndeamnă

pe fiecare care doarme fără grijă, să se trezească din somnul lui spiritual și să se scoale dintre morții spiritual.

Minunat har al Domnului! El dorește ca poporul Său să aibă lămpile aprinse, bucurându-se de lumina și strălucirea feței Sale și reflectând-o în ființa lor. Acesta este motivul apelului adresat fiecăruia din noi: „Trezește-te tu, care dormi ... și Hristos te va lumina”. Cel care doarme nu poate vedea lumina, el nu se poate bucura de lumină și nici nu poate s-o reflecte.

Umblare cu grijă

Versetele 15,16

Efeseni 5.15,16: Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.

Acest capitol a început cu îndemnul de a umbla în dragoste (Efeseni 5.2), apoi de a umbla în lumină, „umblați ca niște copii ai luminii” (Efeseni 5.8), și aici Duhul Sfânt ne îndeamnă să umblăm cu grijă. Să observăm că aceasta este a șaptea oară, și ultima dată, când în această scrisoare se fac referiri la umblare – în această scrisoare, în care Duhul Sfânt descrie poziția noastră cerească ca trup al lui Hristos, care este Capul înviat dintre cei morți, acum glorificat la dreapta Tatălui. Apoi, că noi în El, în Hristos, suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești. De aceea Duhul Sfânt accentuează aici umblarea practică mai mult ca oriunde în alte epistole, pentru că în măsura în care poziția noastră este sublimă, în aceeași măsură este și responsabilitatea noastră de a umbla corespunzător acestei poziții.

Umblarea credinciosului cu grijă înseamnă o umblare cu prudență mare și vigilență spirituală în orice moment, și anume prin aceea că el se sprijină pe Domnul și pe harul Său. Despre lumea în care trăim se spune: „veacul rău de acum” (Galateni 1.4) și: „lumea întregă zace în cel rău” (1 Ioan 5.19). Diavolul este „prințul lumii acesteia”, de aceea noi trebuie să fim veghetori și prudenți. Satan este împotrivorul lui Hristos și este și împotrivorul noastră, el pune în calea noastră tot felul de capcane și sapă multe gropi, ca să ne prăvălească în ele. De aceea să fim prudenți spiritual, „nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți”, știind cum să facem fiecare pas – cum să ne ridicăm piciorul și unde să-l punem, și să avem privirea ageră și mintea luminată, ca să cunoaștem care este următorul nostru pas. Cel înțelept știe să facă fiecare pas în concordanță cu voia lui Dumnezeu. El știe ce cuvinte să rostească și ce fapte să facă, el cunoaște pe cei cu inima curată, ca să umble împreună cu ei și prin colaborarea cu ei să aibă parte de foloase spirituale. Marea dorință a înțeleptului este ca umblarea lui să fie spre glorificarea Domnului Isus.

Cel neînțelept dimpotrivă umblă în lumea aceasta fără să-și dea seama de pericole și obstacole și nu ia seama la urmările fatale ale unei umblări nechibzuite – la umblarea unui neînțelept. Fii atent, iubit frate în Hristos, la legăturile cu necredincioșii, la umblarea pe căile lor, sub pretextul că aceștia sunt în număr mai mare. Fii atent la umblarea ta și nu fă nimic care dezonoarează Numele Domnului tău și dăunează vieții tale spirituale, sub pretextul că alții o fac. Fii înțelept și „ochii tăi să privească drept și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cumpănește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie bine rânduite. Nu te abate nici la

dreapta, nici la stânga; depărtează-ți piciorul de la rău!” (Proverbe 4.25-27).

„Răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.” Aceasta înseamnă că datoria creștinului adevărat este să folosească ocaziile și să nu le lase să-i scape din mână. Să le folosească pentru mărturia pentru Domnul său și în lucrarea Sa. Timpul se scurge cu grăbire și clipele trecute nu mai pot fi luate înapoi. Ziua de ieri a trecut pentru totdeauna – și tot așa va trece și ziua de astăzi și cine o va putea aduce înapoi? Așa este întreaga viață, oricât de lungă ar fi ea, ea va trece repede. „Zilele anilor noștri ajung la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari la optzeci de ani ... căci anii trec iute și noi zburăm” (Psalmul 90.10). Înțeleptul răscumpără timpul, prin aceea că folosește fiecare clipă spre onoarea Domnului său, înainte ca ea să-i dispară din mână.

Preaiubiților, revenirea Domnului s-a apropiat foarte mult. Timpul în care noi Îl glorificăm, în care depunem mărturie pentru El și în care putem să-L slujim, este timpul vieții noastre de acum. Noi vrem să răscumpărăm timpul. Vrem să lucrăm, atâta timp cât este ziua. „Vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze” (Ioan 9.4). „De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul” (1 Corinteni 15.58).

„Căci zilele sunt rele”: aceasta este ce ne stimulează la o umblare cu grijă și pentru răscumpărarea timpului și folosirea fiecărei ocazii pentru mărturie și lucrare pentru Domnul nostru. Astăzi ușa este deschisă înaintea ta pentru mărturie și lucrare pentru Domnul. Nu trata cu superficialitate acest timp. Cine știe dacă această ușă mâine va mai fi deschisă sau dintr-un motiv oarecare se va închide? De aceea noi trebuie să răscumpărăm timpul, căci zilele sunt rele.

Cunoașterea voci lui Dumnezeu

Versetul 17

Efeseni 5.17: De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.

Este numai o cale, pe care putem obține adevărata înțelepciune, și aceasta este, când noi obținem înțelegere cu privire la voia Domnului. O, să-L preamărim, pentru că El ne-a dat Cuvântul Său viu, așa că noi putem ști, care este voia Sa cea desăvârșită; căci fără Cuvântul Domnului nu am cunoaște voia Sa. Este imposibil să aflăm din alte surse care este voia Domnului. Cuvântul Său este etalonul desăvârșit pentru viața creștină, și Duhul Sfânt, care locuiește în noi, ne dă putere și ne face capabili să trăim potrivit acestui Cuvânt divin.

Ce umilitor și ce rușinos este totodată să vedem cât de mulți credincioși neglijează studiul Cuvântului lui Dumnezeu, acest Cuvânt sfânt, singurul care poate hrăni și satisface viața spirituală. Ah, fie ca fiecare creștin să aibă grijă să citească și să studieze zilnic Cuvântul lui Dumnezeu. Cercetează Cuvântul cu rugăciune, și vei găsi în El hrană pentru viața ta spirituală. El este „laptele curat al Cuvântului” și este singura pâine care satură sufletul, căci „omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4.4). Prin acesta credinciosul poate afla care este voia lui Dumnezeu cu privire la

fiecare împrejurare din viața sa. Din el primim înțelepciunea de care avem nevoie. El este o lampă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră.

Domnul Isus a spus: „cercetați Scripturile”. Aceasta ne este spus tuturor, și noi ar trebui să ascultăm de acest îndemn, care este totuși spre binecuvântarea și folosul nostru; căci dacă nu o facem, vom ajunge să păcătuim. Dacă am căzut în păcat, să venim la El și să mărturisim păcatul, să mărturisim și că ne-am făcut vinovați de păcatul neglijării Cuvântului Său.

A fi umplut cu Duhul

Versetul 18

Efeseni 5.18: Și nu vă îmbătați de vin, în care este destrăbălare, ci fiți umpluți de Duh,

...

Apostolul ne arată aici un contrast mare: „îmbătat cu vin” și „umplut de Duh”. De ce face apostolul această comparație? Motivul este, că omul beat și cel care este sub influența vinului devine o altă persoană decât este el în mod normal. El spune și face lucruri, pe care el niciodată nu le-ar spune și nu le-ar face, dacă ar fi cu mintea clară. Aceasta este desigur ceva pe care un credincios adevărat niciodată nu trebuie să-l permită, „nu fiți nepricepuți ... și nu vă îmbătați de vin”. Duhul Sfânt trebuie să aibă controlul asupra ființei lui întregi, și în măsura în care aceasta are loc, el va vorbi despre lucrurile spirituale și va încerca să slujească Domnului în puterea Duhului.

Cât de mulți oameni săraci nu caută prin consumul de alcool să devină veseli și fericiți sau să uite grijile lor. Însă această băutură pune stăpânire pe duh și suflet și macină omul întreg. Cât de numeroase sunt atenționările în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la consumul de vin:

- „Vinul este batjocoritor, băutura tare este zgomotoasă; oricine se abate la ele nu este înțelept” (Proverbe 20.1).
- „Nu fi printre băutorii de vin, printre mâncăcioșii neînfrânați. Pentru că bețivul și mâncăciosul vor săraci; și somnolența îmbracă în zdrențe” (Proverbe 23.20,21).
- „Pentru cine este ‚Of!’? Pentru cine este ‚Vai de mine!’? Ale cui certurile? A cui plângerea? Ale cui rănilor fără motiv? A cui roșeața ochilor? Ale celor care întârzie mult la vin, ale celor care merg să încerce vinul amestecat. Nu te uita la vin când este roșu, când sclipește în pahar și alunecă ușor. La sfârșit mușcă asemenea unui șarpe și înțeață ca o viperă. Ochii tăi vor privi femei străine și inima ta va spune lucruri stricate. Și vei fi asemenea celui culcat în inima mării și asemenea celui culcat pe vârful unui catarg: ‚M-au bătut, dar nu mă doare! M-au lovit, dar n-am știut! Când mă voi trezi? Îl voi căuta din nou!’” (Proverbe 23.29-35).

Sunt mai multe locuri de felul acesta în Cuvântul lui Dumnezeu, care arată clar, că astfel de lucruri nu ar trebui să se găsească printre creștinii adevărați, al căror privilegiu este mai degrabă să fie plini de Duhul Sfânt. Aceasta ar trebui să fie experiența permanentă a credinciosului. Să nu gândim că a fi umplut cu Duhul Sfânt este exclusiv privilegiul unor persoane deosebit de favorizate sau a unei grupe alese de credincioși, ci este privilegiul

tuturor credincioșilor adevărați, și de aceea ar trebui să fie o experiență permanentă.

Este însă deosebit de important pentru noi să vedem, că acest adevăr important, a fi plin cu Duhul Sfânt, nu înseamnă că noi trebuie să ne rugăm pentru primirea Duhului Sfânt; căci fiecare credincios adevărat a fost botezat cu Duhul Sfânt, „noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup ...” (1 Corinteni 12.13). A fi umplut cu Duhul Sfânt nu înseamnă nici că noi vom face minuni și vom vorbi în alte limbi, „pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1.7).

Activitatea principală a Duhului Sfânt este să ia din lucrurile lui Hristos și să ni le arate. El ne călăuzește să vedem frumusețea și desăvârșirea și virtuțile Domnului nostru Isus Hristos. Pentru aceasta atrage inimile și sentimentele noastre spre El, noi Îl iubim mai mult și suntem atrași mai intim la inima Lui, pentru ca apoi să trăim o viață de renunțare la sine și dedicare față de El. În felul acesta în măsura în care ne luăm timp să-L contemplăm și să savurăm Persoana Sa binecuvântată, în aceeași măsură vom fi transformați în chipul Său (2 Corinteni 3.18).

Psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești

Versetul 19

Efeseni 5.19: ... vorbind între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări duhovnicești, laudând și cântând Domnului în inima voastră, ...

Ce prețioase sunt roadele locuirii Duhului Sfânt în noi! Credincioșii, care sunt umpluți cu Duhul Sfânt, vorbesc cu plăcere unul cu altul despre Persoana Domnului. Ce bucurie este și pentru Domnul, când vede că ai Săi, pe care El îi iubește, vorbesc unul cu altul despre El și despre dragostea și harul Său. „Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei care se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Maleahi 3.16). Inimile credincioșilor umpluți cu Duhul Sfânt se revarsă cu psalmi și cântări de laudă pentru Domnul. „Voi cânta Domnului toată viața mea, voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi. Fie plăcută Lui cugetarea mea; eu mă voi bucura în Domnul” (Psalmul 104.33,34).

Apostolul Pavel a scris credincioșilor din Colose: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har” (Coloseni 3.16). Găsim aici, că psalmii și cântările de laudă și cântările spirituale sunt rodul faptului că Cuvântul Domnului locuiește din belșug în credincioși; în timp ce în capitolul nostru găsim că ele sunt rodul locuirii lăuntrice a Duhului. Explicația pentru aceasta este simplă: credinciosul, care este umplut cu Cuvântul lui Dumnezeu, este umplut și cu Duhul Sfânt; căci dacă Cuvântul lui Dumnezeu este regula vieții și umblării noastre, atunci vom fi și ascultători de bună voie și ne vom preda Lui. Atunci Duhul Sfânt, liber și nestingherit și activ, va preocupa inimile noastre cu desăvârșirile și frumusețea Domnului nostru Isus Hristos, care este „mai frumos decât fiii oamenilor”, și astfel inimile noastre se vor revărsa în psalmi și cântări de laudă pentru El.

„Vorbind între voi ...” înseamnă, că atunci când suntem împreună adunați în Numele Domnului nostru Isus Hristos, și avem un gând și o dorință, ne zidim unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă pentru Domnul.

„Psalmi”. Poporul Domnului din Vechiul Testament obișnuia să cânte din cartea psalmilor, și fără îndoială noi găsim în această carte cuvinte și exprimări minunate, care își găsesc replica în experiențele creștinului din timpul călătoriei lui prin lumea și pustia aceasta. Cu toate că psalmii în vorbirea lor nu ating înălțimea poziției cerești a creștinului și privilegiile sale în timpul actual de har, noi găsim totuși în multe părți ale lor lucruri despre care putem cânta și care exprimă situațiile și experiențele diferite ale vieții noastre din timpul actual.

„Cântări de laudă” sunt acele cântări care sunt cântate spre lauda lui Dumnezeu Însuși. Ele nu au ca temă împrejurările noastre și experiențele noastre. Ele se preocupă mai degrabă cu Dumnezeu, Tatăl nostru, în maiestatea Sa și în gloria Sa și în harul Său și cu Domnul Isus Hristos în toată desăvârșirea Sa și dragostea Sa nemărginită, și cu lucrarea Sa de răscumpărare. Ele sunt expresia laudei și adorării aduse de copiii lui Dumnezeu pentru Dumnezeu și Tatăl lor și pentru Domnul Isus Hristos.

„Cântări spirituale” vrea să spună, că nu sunt cântări lumești. Cântările spirituale se preocupă cu adevăruri și subiecte creștine, ca de exemplu: viața sfințirii practice, dedicarea pentru Domnul, încrederea în El, oricare ar fi împrejurările vieții, rugăciune, cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și în general cu ce servește la adâncirea vieții spirituale. Ele pot include și cântări ale Evangheliei, în care păcătoșii pierduți sunt chemați la pocăință și credința în Domnul Isus Hristos.

„Lăudând și cântând Domnului în inima voastră”. Domnul se bucură de „adevărul din inimă”, nu de glasul frumos, care se aude în afară. Cu toate că cântările spirituale trebuie cântate ca să se audă în afară, rămâne totuși un lucru esențial; cântările trebuie să vină dintr-o inimă umplută cu Duhul Sfânt. Subiectul cântării trebuie să fie Domnul Isus Însuși, „lăudând și cântând Domnului în inima voastră”. Nu va mai dura mult și Domnul Isus va fi subiectul „cântării noi” în ceruri. Este însă lucrarea Duhului Sfânt în noi, în timp ce noi suntem încă în lumea aceasta, să umple inimile noastre cu psalmi și cântări de laudă, înainte ca noi să ajungem în casa Tatălui. „Slujiți Domnului cu bucurie, veniți înaintea Lui cu cântece de biruință! ... Intrați cu mulțumire pe porțile Lui, cu laude în curțile Lui! Mulțumiți-I și binecuvântați-I Numele!” (Psalmul 100.2,4) „Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie, care umblă în lumina Feței tale, Doamne! Ei se bucură toată ziua de Numele Tău” (Psalmul 89.15,16).

Să fi mulțumit

Versetul 20

Efeseni 5.20: ... mulțumind întotdeauna pentru toate Celui care este Dumnezeu și Tată, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, ...

Credinciosul umplut cu Duhul Sfânt găsește totdeauna motiv de laudă și mulțumire. Da, putem

spune, că duhul laudei și mulțumirii este o trăsătură de caracter a adevăratei vieți spirituale și al unei vieți sănătoase și practice de sfințenie. Dumnezeu dorește să vadă pe ai Săi mulțumiți totdeauna, oricare ar fi împrejurările vieții lor. „Mulțumiți pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus față de voi” (1 Tesaloniceni 5.18). „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri” (Filipeni 4.6). Dacă ne predăm voinței lui Dumnezeu și acțiunii Duhului Sfânt, atunci ne putem pe deplin odihni fiind conștienți că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28).

Să ne verificăm inimile, preaiubiților! Mulțumim noi lui Dumnezeu pentru toate? Mulțumim noi lui Dumnezeu pentru suferințe și greutăți, tot așa cum Îi mulțumim pentru pace și liniște? Este foarte ușor să-l mulțumim pentru anumite lucruri, dar rușine și ocară pentru noi dacă în împrejurări care nu plac înclinațiilor noastre cărtim și acuzăm, cu toate că ar trebui să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru ele, prin credință știind că de ele sunt legate binecuvântări pentru sufletul nostru, chiar dacă acum nu le vedem. Când de exemplu un bolnav trebuie să facă o operație, fără discuție este mult necaz legat de ea. Dar el se supune experiențelor dureroase, căci știe că este bine pentru el și că ea poate să-l elibereze de suferințe și probabil îl va menține în viață, dacă așa este voia lui Dumnezeu cu privire la el. El va fi mulțumitor chirurgului, care l-a eliberat de dureri.

Tot așa este și cu noi în sens spiritual. Ca să ne elibereze de obstacolele vieții noastre spirituale, Dumnezeu și Tatăl nostru permite uneori ca noi să trecem prin încercări. El este Grădinarul care curăță mlădițele care aduc rod, pentru ca ele să aducă mai multe roade. El este Tatăl nostru iubitor, care cunoaște sfârșitul înainte de început și care face ca toate să fie spre binele nostru, spre prosperitatea și binecuvântarea noastră. De aceea Domnul să ne păzească de un duh de cărtire și nemulțumire, și să fim mai degrabă mulțumitori lui Dumnezeu, Tatăl, căci aceasta este plăcut înaintea Lui, în mod deosebit când Îi mulțumim în Numele Domnului nostru Isus Hristos.

Supunere

Versetul 21

Efeseni 5.21: ... supunându-vă unii altora în teamă de Hristos.

Creștinii, care sunt umpluți cu Duhul, se caracterizează și prin felul cum sunt supuși unii altora. Aceasta este ceea ce credincioșii care se strâng în Numele Domnului Isus ar trebui să arate. Căci dacă ei toți ar fi supuși unii altora în teamă de Domnul, aceasta i-ar păzi de lipsa de unitate, de a avea păreri diferite, de egoism, de gelozie, de amărăciune și de invidie. Supunerea față de Domnul Isus, Stăpânul nostru, ne-ar face să fim supuși și unii altora, considerând pe alții mai presus de noi înșine. Putem spune concluzionând, că credinciosul umplut cu Duhul este un creștin care în primul rând este umplut cu bucurie (Efeseni 5.19), în al doilea rând cu laudă și mulțumire (Efeseni 5.20) și în al treilea rând este supus (Efeseni 5.21). Acesta este adevăratul etalon al vieții spirituale.

B. RELAȚIILE ÎN FAMILIA CREȘTINĂ: (capitolul 5.22 – 6.9)

Soția

Versetul 22

Efeseni 5.22: Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, ...

Duhul Sfânt se ocupă aici cu problema relațiilor și obligațiilor în familia creștină. Domnul nu se interesează numai de pacea și binecuvântarea fiecăruia în parte, ci El îngrijește, ca și casa creștinului să se bucure de aceste binecuvântări. Domnul dorește să aibă un loc nu numai în inimile noastre, ci și în casele noastre. Ferice de casa creștină unde se acordă lui Hristos locul care I se cuvine. Singura cale de a obține binecuvântarea din partea Domnului pentru familie constă în a acorda Domnului locul întâi și a te supune cuvântului Lui. Observă și legătura cu versetul anterior, „supunându-vă unii altora în teamă de Hristos”.

Apostolul se adresează mai întâi soțiilor: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului”. În zilele noastre mulți nu vor să mai acorde valabilitate acestor indicații clare ale Domnului; soțiile cu studii deosebite sunt induse în eroare de acestea și sunt abătute de la Dumnezeu și Cuvântul Său. Însă o soție creștină trebuie să acorde atenție Cuvântului lui Dumnezeu și să-și deschidă inima pentru el, pentru ca cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în ea și ca să știe cum să se comporte în toate lucrurile. Este absolut posibil, ca o soție să fie mai inteligentă sau mai pricepută decât soțul ei, dar tocmai prin supunerea ei, legată cu înțelegerea dăruită ei de către Dumnezeu, ea va putea fi o binecuvântare pentru el. Da, este chiar necesar, ca o soție credincioasă să se supună soțului ei necredincios și astfel, prin comportarea ei evlavioasă, să-l câștige pentru Hristos (1 Petru 3.1,2). Aceasta însă nu înseamnă, că o femeie credincioasă se poate căsători cu un bărbat necredincios, „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Corinteni 6.14).

Dumnezeu a spus Evei: „Dorința ta se va ține după soțul tău, și el va domina peste tine” (Geneza 3.16), deoarece ea a depășit limitele așezate de Dumnezeu pentru ea, atunci când ea s-a predat lui Satan. La aceasta se referă și apostolul Pavel în 1 Timotei 2.11-14: „Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște. Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcarea de poruncă.” Apostolul accentuează în mod deosebit necesitatea supunerii femeii, deoarece ea cade mai repede decât bărbatul pradă înșelătoriei, deoarece ea este călăuzită mai mult de sentimentele și simpatiile ei decât prin rațiunea ei.

Femeile temătoare de Dumnezeu au un loc binecuvântat în poporul lui Dumnezeu, în mod deosebit în familie, unde se practică rugăciunea comună și se citește Cuvântul lui Dumnezeu și se primește cu inima. Supunerea soției față de soțul ei nu este robie sau sclavie, mai degrabă supunerea ei se revarsă dintr-o inimă a dragostei. Ceea ce împodobește o soție în supunerea ei față de soț este, că ea o face „ca pentru Domnul”. Supunerea ei față de soțul ei este în realitate smerenie față de Domnul Însuși. Aceasta rezultă clar din cuvintele apostolului din Coloseni 3.18: „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, așa cum se cuvine în Domnul.” Smerenia soției față de soțul ei nu trebuie însă să stea deasupra ascultării ei de Domnul și de Cuvântul Său, căci noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Dacă soțul cere

ceva, care este direct în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ea trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de om.

Obligațiile conjugale

Versetetele 23,24

Efeseni 5.23,24: ... pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.

Apostolul amintește aici motivul pentru care o soție trebuie să fie supusă soțului ei. Căci așa cum Domnul nostru Isus Hristos este Capul Adunării, și toată pacea ei și toate binecuvântările ei se datorează grijii Lui, în timp ce ea este încă în lumea aceasta, tot așa și soțul creștin este capul soției. Această poziție nu i-a fost dată, ca să domine peste ea sau să se comporte aspru cu ea, ci dimpotrivă, să poarte grijă de binele și de pacea ei, s-o iubească și s-o îngrijească, așa cum face Hristos pentru Adunarea Sa. Datoria femeii la rândul ei este, să fie supusă soțului ei în toate, așa cum Adunarea este supusă lui Hristos. În realitate, ce plăcută și ce prețioasă este vorbirea Duhului Sfânt, atunci când vorbește despre obligațiile reciproce dintre soț și soție. El omagiază și onorează relațiile sfințite dintre soț și soție și arată că ele trebuie să fie imaginea acelor relații minunate care există între Hristos și Biserica Sa.

În primul capitol al scrisorii noastre am văzut această relație dintre Hristos și Adunarea Sa prezentată în imaginea „unui trup”, al cărei Cap este Hristos înviat și glorificat la dreapta Tatălui în locurile cerești, în timp ce toți adevărații credincioși sunt mădulare ale acestui trup. În capitolul 2 am văzut această relație prezentată în imaginea „unei case”, Hristos fiind Piatra de colț, și în care credincioșii sunt zidiți ca locuință a lui Dumnezeu în Duh. În capitolul nostru vedem acum această relație prezentată în imaginea dintre soț și soție. Domnul Isus Însuși este Mirele ceresc și Adunarea este mireasa Sa, pe care El o iubește, și pentru care El S-a dat pe Sine la moarte. Cât de curând va veni clipa când mireasa va fi dusă la Mire și ziua nunții Mielului va fi venit (Apocalipsa 19.7-9 și 22.17).

Soțul

Versetul 25

Efeseni 5.25: Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ...

Este datoria soției să fie supusă soțului ei, așa cum Adunarea este supusă lui Hristos; dar este și datoria soțului să-și iubească soția, așa cum Hristos iubește Adunarea. În acest capitol Duhul Sfânt pune pe Hristos Însuși atât înaintea ochilor soțului, cât și ai soției. Supunerea Adunării față de Hristos este etalonul pentru supunerea soției față de soțul ei, și dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa este etalonul pentru dragostea soțului pentru soția lui. Hristos a iubit Adunarea cu o dragoste mai tare decât moartea. El a iubit-o și S-a dat pe Sine pentru ea. Dacă dragostea soțului pentru soția lui corespunde acestui etalon înalt, atunci și soția i se va

supune cu inima fericită.

Creștinul adevărat, în a cărui viață Hristos este revelat, își va iubi soția cu lepădare de sine și sacrificiu de sine, va trezi inima ei și sentimentele ei, pentru ca și ea la rândul ei să fie gata să i se supună și să-i placă. S-ar putea imagina o relație mai intimă și o casă mai fericită? Se poate pe de altă parte aștepta o conviețuire cordială a soției cu soțul, dacă ele este dur și aspru? „Soților, iubiți-vă soțiile și nu păstrați amărăciune împotriva lor” (Coloseni 3.19). Nu amărăciunea și grosolănia, ci numai dragostea va mișca inima soției, ca să se predea în totul soțului ei.

„După cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.” Ce etalon sfânt și binecuvântat stabilește aici Duhul Sfânt pentru soți. Ei trebuie să-și iubească soțiile cu aceeași dragoste devotată cu care Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. În viața și lucrarea apostolului Pavel Hristos era și a însemnat totul. De aceea când Pavel scrie despre obligațiile soțului față de soția sa, el nu poate altfel, decât să pună această Persoană binecuvântată înaintea sufletelor lor, care era toată existența lui și care a luat captivă inima sa.

Să observăm că Domnul Isus nu a dat Adunării lucruri oarecare, pe care El le avea, ci El S-a dat pe Sine Însuși. Și El nu numai a suferit pentru ea, ci El S-a dat pe Sine Însuși – Și-a dat propria viață pentru ea. O, Domn vrednic de adorare, ce minunată este dragostea Ta! Tu Te-ai dat pe Tine Însuși la moarte, pentru ca noi să avem viața, da, s-o putem avea din belșug. Laudă și onoare să fie Numelui Tău vrednic de adorare! Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ea. Ce mântuire minunată! Toate păcatele ei au fost pentru totdeauna anulate, lucrarea de mântuire a fost terminată, Satan este biruit, mânia și judecata sunt nimicite pentru totdeauna. Înscrișul cu porunci și rânduiești, care ne era împotriva, a fost prins în cuie pe cruce și vrăjmășia a fost înlăturată pentru totdeauna. Și acum există acest om nou. Temelia divină pentru toate acestea este jertfa lui Isus Hristos pentru noi.

Să nu uităm nici faptul că valoarea lucrării de mântuire stă în strânsă legătură cu valoarea Persoanei Sale binecuvântate. Căci este Persoana Sa proprie, minunată, care dă Lucrării Sale această valoare binecuvântată, de necuprins. Ceea ce umple inimile noastre cu dragoste pentru El, și ceea ce ar trebui să ne conducă să ne devotăm Lui cu totul, nu este numai amintirea a ceea ce a făcut El pentru noi, ci ceea ce este El Însuși în Persoana Sa binecuvântată.

Lucrarea lui Hristos

Versetul 26

Efeseni 5.26: ... ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,
...

Cât de demnă de admirat este dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa! Este o dragoste veșnică. Și cât de minunată este activitatea acestei dragoste! Ea L-a condus să Se dea pe Sine Însuși pentru ea. La crucea Golgota El a înfăptuit această mântuire binecuvântată pentru

ea. Era o lucrare pe care El a făcut-o o dată pentru totdeauna și care niciodată nu va fi reluată. „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Dar această dragoste nu se oprește la ce a făcut în trecut, ci El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, „... ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt”. Așa a eliberat El Adunarea prin moartea Sa (în trecut), prin Cuvântul Său El o curăță și o sfințește (în prezent), și la a doua Sa venire (în viitor) El o va glorifica.

„... ca s-o sfințească”. Vrem aici să remarcăm, că noi trebuie să diferențiem între două feluri de sfințire. Pe baza lucrării Sale înfăptuite la cruce noi am fost sfințiți, am devenit sfinți și preaiubiți, suntem fără cusur înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este poziția noastră binecuvântată, desăvârșită, veșnică și neschimbabilă. Pe de altă parte însă, El caută – preamărit să-l fie Numele pentru aceasta! – să dea naștere în noi la o viață de sfințire practică. În măsura în care noi permitem Duhului Sfânt să guverneze viața noastră și s-o influențeze, noi vom crește și ne vom dezvolta într-o viață de sfințenie. De aceea să căutăm permanent să umblăm în sfințenie, „desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu”.

„... a curățit-o [sau: curățind-o] prin spălarea cu apă, prin Cuvânt”. Aceasta ne arată valoarea de neprețuit și importanța Cuvântului lui Dumnezeu. Când am crezut în Domnul Isus, potrivit cu Tit 3.5 am fost spălați prin spălarea nașterii din nou, și aceasta este exact ceea ce Hristos a gândit când i-a spus lui Nicodim: „... dacă cineva nu este născut din apă (Cuvântul lui Dumnezeu) și din Duh (Duhul Sfânt) nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.5). Această spălare a avut loc o dată pentru totdeauna, atunci când L-am primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor și Salvator; ea nu poate fi repetată. Dimpotrivă, noi avem permanent nevoie de curățirea prin Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră zilnică, căci „cine s-a scaldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat” (Ioan 13.10). Această apă a curățirii nu este apa botezului; căci apostolul ne explică imediat înțelesul ei, „... prin spălarea cu apă, prin Cuvânt”. Câtă nevoie avem noi să studiem și să citim Cuvântul lui Dumnezeu totdeauna cu rugăciune și implorări! „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Mărturia Domnului este trainică și dă înțelepciune celui neștiutor. ... Slujitorul Tău primește și el învățătură de la ele; în păzirea lor este mare răsplată.” (Psalmul 19.7,11).

Sfântă și fără cusur

Versetul 27

Efeseni 5.27: ... ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci să fie sfântă și fără cusur.

Hristos a iubit Adunarea așa fel, că El Și-a dat viața Lui prețioasă pentru ea. Din pricina ei El a băut paharul amar al mâniei și judecății lui Dumnezeu, și acum slujba Lui actuală și prețioasă este s-o curățească și s-o sfințească prin spălarea cu apă prin Cuvânt, pentru ca El să-Și prezinte lui Însuși Adunarea glorioasă, care nu are pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci să fie sfântă și fără cusur. El Se va bucura la privirea Bisericii Lui glorioase, și acolo în glorie și Adunarea, Mireasa, soția Mielului se va bucura de binecuvântarea ei desăvârșită și veșnică. El o va prezenta Lui Însuși ca Adunare glorioasă. Ea va avea parte de gloria Lui, așa

cum El a spus Tatălui Său: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22).

Aceasta este ceea ce a văzut apostolul Ioan în exilul său pe insula Patmos: „Mireasa, soția Mielului. ... și ea avea gloria lui Dumnezeu” (Apocalipsa 21.9,11). Acolo Adunarea nu mai are nevoie să fie sfințită și să fie curățită prin spălarea cu apă prin Cuvânt; căci El Însuși Își va fi prezentat Adunarea glorificată, în ea nu va mai fi nici un cusur. Ea va fi eliberată de orice slăbiciune, care aici încă mai atârână de ea, ea nu va mai avea nici o zbârcitură sau ceva de felul acesta. Mirele preamărit o va admira în frumusețea ei desăvârșită. Ea va fi ajuns atunci la starea de desăvârșire și va fi „sfântă și fără cusur”. Însă El dorește deja acum, în timp ce noi suntem încă aici pe pământ, ca să desăvârșim sfințirea în teama de Dumnezeu.

Etalonul divin al dragostei

Versetele 28,29

Efeseni 5.28,29: Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea: ...

Apostolul ne prezintă aici etalonul divin al dragostei, cu care soții să-și iubească soțiile. Așa cum Hristos a iubit Adunarea Sa și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, tot așa și soții să-și iubească soțiile ca pe propriul trup. Domnul Isus a atins acest adevăr în mod minunat, când a spus fariseilor: „Nu ați citit că Cel care i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie, ... cei doi vor fi un singur trup? Astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup.” (Matei 19.4-6). În felul acesta soțul și soția sunt un trup. De aceea comportarea soților față de soțiile lor ar trebui să-și găsească etalonul în acest principiu; ei ar trebui să-și iubească soțiile ca pe trupul lor; căci „cine își iubește soția se iubește pe sine însuși”. Dacă el o urăște și disprețuiește, se urăște și se disprețuiește pe sine însuși. Este foarte natural, ca să te iubești pe tine însuși. Nici o persoană sănătoasă la minte nu-și urăște și nu-și rănește corpul propriu, dimpotrivă are grijă să-l „hrănească și îngrijească”. Tot așa și creștinul să-și întâmpine soția cu dragoste, și să-i facă tot ce o mângâie și o face fericită; căci ea este trupul lui. Duhul Sfânt pune înaintea privirii noastre exemplul desăvârșit al Domnului Isus, care tot timpul îngrijește de Adunarea Sa, „care este trupul Său”. El o hrănește și o îngrijește, folosind orice har spre binecuvântarea ei. Este o realitate mângâietoare și edificatoare să ști că Domnul Isus, Capul glorificat în cer, hrănește și îngrijește și satisface pe fiecare mădular al trupului Său, care este aici în lume. Ce gând binecuvântat, ce garanție divină!

O legătură nouă

Versetul 30

Efeseni 5.30: ... pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale.

Apostolul ne arată aici de ce Hristos ne hrănește și ne îngrijește; și anume, pentru că „suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale”. Așa cum Eva a fost din Adam,

tot așa Adunarea a fost constituită din Hristos. Domnul a luat o coastă din coasta lui Adam și a făcut pe Eva din ea, așa că Adam a spus despre ea: „Aceasta este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (ișă), pentru că a fost luată din bărbat (iș)”. (Geneza 2.21,23) Ce fapt demn de adorare, că noi suntem așa de intim legați cu Hristos: „Mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale”. Ce legătură și ce unire binecuvântată; glorie să-I fie Numelui Său demn de adorare! Expresia „din carnea Sa și din oasele Sale” nu se referă la faptul că Cuvântul S-a făcut trup și prin aceasta a luat parte la carnea noastră și la oasele noastre, ci ea înseamnă că noi am devenit mădulare ale trupului Său, că noi în chip spiritual am fost legați în modul cel mai intim cu Hristos cel înviat și glorificat în cer – legați cu El, în timp ce El este în prezența lui Dumnezeu.

Căsnicia

Versetul 31

Efeseni 5.31: De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup.

Apostolul citează aici cuvântul din Geneza 2, când Eva a fost adusă la Adam. Și Domnul Isus a citat același loc și a lăsat să se recunoască aprobarea Sa, când a spus: „Astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” (Marcu 10.8,9). Ce s-ar mai putea adăuga cuvintelor Domnului nostru? Marele Învățător a vorbit și se cuvine din partea noastră să ne plecăm capetele în supunere și ascultare. El restaurează sfințenia căsniciei, așa cum ea a fost înainte de pătrunderea păcatului în lume. Relațiile de căsnicie sfințite între soț și soția sa sunt mai intime decât toate celelalte relații de aici de pe pământ. Mai intime și mai apropiate chiar decât relațiile dintre părinți și copii.

Versetul 32

Efeseni 5.32: Taina aceasta este mare: eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.

Cuvântul „taină” îl întâlnim frecvent în această scrisoare. În capitolul 1 apostolul spune: „făcându-ne cunoscut taina voii Sale” (Efeseni 1.9); în capitolul 3 el spune: „că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina ... citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos ... ca să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.3,4,9). Aici se referă la o taină mare. Și fără îndoială prin această taină nu este vorba de legătura de căsnicie, ci de legătura sfântă, care există între Hristos și Adunarea Sa. Aceasta rezultă din cuvintele care urmează: „eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare”.

Versetul 33

Efeseni 5.33: Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși; și soția să se teamă de soț.

Duhul Sfânt atenționează încă o dată pe soț și pe soție, ca ei să-și împlinească obligațiile lor

unul față de altul. Aceasta este o chestiune deosebit de importantă, de care depinde fericirea în familie. Soțul trebuie deci să-și iubească soția ca pe sine însuși, soția trebuie să se teamă de soțul ei. Acest îndemn îl găsim și în alte locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu; Dumnezeu dorește să fie glorificat nu numai în viața noastră personală, ci și în viața noastră de familie. Și apostolul Petru îndeamnă soțiile în prima sa scrisoare în capitolul 3, să fie supuse soților lor și apoi spune soților: „Tot așa, soților, locuiți cu ele după cunoștință, ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună-moștenitoare ale harului vieții, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre.” (Efeseni 5.7). Cât de severă este această ultimă propoziție!

Când într-o casă creștină se neglijează ordinea divină și nici soțul și nici soția nu-și împlinesc responsabilitățile, și când legătura dintre ei nu este așa cum ar trebui să fie, atunci fără îndoială rugăciunile lor vor fi împiedicate. Pe de altă parte într-o casă creștină, care este împodobită cu ordinea divină, de pe altarul familiei se vor înălța rugăciuni și mulțumiri și cântări de laudă ca o mireasmă plăcută spre Dumnezeu Tatăl și spre Domnul nostru Isus Hristos. Ce binecuvântare stă pregătită pentru soț și soția sa, care împreună cu copiii lor (dacă Dumnezeu le-a dat) îngenunche împreună în laudă și rugăciune, care împreună cântă cântări de laudă și citesc Cuvântul lui Dumnezeu! Să dea Dumnezeu, ca toate casele creștine să fie așa!

„Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă în căile Lui. Pentru că vei mânca din munca mâinilor tale, vei fi fericit și-ți va merge bine. Soția ta va fi ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; fiii tăi, ca niște ramuri de măslin în jurul mesei tale. Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de Domnul” (Psalmul 128.1-4).

Tradus de la: [Der Epheserbrief \(5\)](#)

Traducere: Ion Simionescu